

[Knud Kristensen.]

sin Tilblivelse, er det nu engang en Kendserning, at ingen inden for vort Parti vil volde den Vanskeligheder. Vi vil samarbejde med den og med de andre Medlemmer og Partier og naa det i enhver given Situation for vort Land bedste Resultat. Det politiske Samarbejde er af stor Værdi; men der er dog maaske Grund til at minde om, at Samarbejdet i det væsentlige er et Middel, et Middel til at vogte og værne først og fremmest vore bedste og dyreste folkelige og nationale Værdier. Den Dag Samarbejdet ikke tjener dette Formaal, da er det unyttigt, ja maaske endda skadeligt.

Ole Bjørn Kraft: Paa et tidligt Tidspunkt gjorde den danske Statsledning sig klart, hvilke Maal man burde sætte sig for vore indrepolitiske Foranstaltninger under Krigen. Vi havde jo Erfaringerne fra den sidste Verdenskrig at bygge paa; vi vidste meget nøje, hvilke Farer der truede, og i store Træk havde vi ogsaa dyrt indhøstet Viden om, hvilke Midler der maatte anvendes for at overvinde Faren. Da det politiske Samarbejde efter Besættelsen var blevet en Kendserning, voldte det derfor heller ikke uoverstigelige Vanskeligheder at enes om Retningslinierne for vor økonomiske, vor erhvervsmæssige og vor sociale Politik. Den har siden været fastholdt efter de Linier, der dengang blev udstukket. Paa det ene og det andet Omraade har den maattet kompletteres og udbygges; den har maattet tilpasses efter Livets Behov, der ikke altid gør det muligt uden Afvigelse strengt at følge det teoretisk og logisk rigtige. Men i det store og hele har vi uden store indrepolitiske Kampe kunnet staa sammen om den, og saaledes vil det forhaabentlig ogsaa fortsat blive.

Det er muligt at sammenfatte Regeringens og Lovgivningsmagtens økonomiske Politik i nogle enkelte Punkter. For det første havde den til Maal at skabe et Grundlag for Produktionen ved den fornødne Raastoftilførsel i Forbindelse med den indenlandske Produktionspolitik, der sikrede den stærkest mulige Udnyttelse af den hjemlige Raastofproduktion; for det andet en Fordeling af Tilførslerne, Beholdningerne og Hjemmeproduktionen af Raastoffer til Sikring af Fremskaffelsen af de for det økonomiske Liv og Forbruget vigtigste Varer, samt en saadan Fordeling af livsnødvendige Forbrugsvarer, at alle faar en Mulighed for det fornødne Forbrug; dernæst at skabe et sundt Pengevæsen,

baseret paa en Fastholdelse af Prisniveauet, der forhindrer en ukontrolleret Stigning, og herunder at sikre, at de livsnødvendige Forbrugsvarers Priser holdes paa et Niveau, der tillader selv de daarligst stillede at dække deres Behov. Endvidere var Maalet en Beskæftigelsespolitik, der modvirker Arbejdsløsheden, og en Finanspolitik, der skal hindre, at de egentlige Driftsudgifter hos det offentlige bliver overvæltet paa Fremtiden som Laan.

I store Træk er det lykkedes at gennemføre den økonomiske Politik, som er nedlagt i disse Punkter, og vi er af den Opfattelse, at de Retningslinier, vi her har fulgt, maa fastholdes i Fremtiden. Maalet maa ingen Sinds tabes af Syne. Det er i denne Forbindelse en Lykke, at Spørgsmaalet om Løn og Priser ikke har givet Anledning til voldsomme indre Kampe, men at der fra alle Sider, Arbejdere og Arbejdsgivere, Handel og Produktion, det praktiske Liv og den økonomiske Viden-skab, blev vist en virkelig Forstaaelse for den store Fare, som Inflationen rummer, og at denne Forstaaelse førte til en Erkendelse af Nødvendigheden af at bekæmpe denne Fare paa den eneste Maade, paa hvilken den virkelig kan bekæmpes: ved at holde vort Pengevæsen sundt gennem en Fastlæggelse af Prisniveauet og ved at hindre en stadig og ukontrolleret Indtægtsstigning.

Man enedes om Maal og Midler, men helt har man til Trods herfor ikke kunnet binde Fenrisulven, thi saaledes maa man betegne en Inflation, der, hvis den bliver sluppet løs, opsluger alt, hvad Arbejde og Flid har skabt. Et lille Tøjrslag har vi dog været tvunget af Omstændighederne til at give. Et Blik paa Indtægtsstatistikken vil vise det. Vore Indtægter er i Forhold til Førkrigstiden steget med godt 25 pCt. Springet fra det andet Krigsjaar til det tredje Krigsjaar var ligesom under den sidste Krig stort, men dog langt fra saa stort som sidst, hvor Indtægterne allerede paa det Tidspunkt var blevet fordoblet — inden Krigen var til Ende sidst, skulde de være blevet firedoblet. Vi har altsaa holdt Udviklingen helt godt i Tømme, selv om vi ikke bør skjule for os selv, at den hastigt reducerede Varemængde gør Situationen alvorligere, end Tallene egentlig synes at vise.

Hvad betyder nu denne Statistik for Indtægternes Stigning, sammenholdt med en Belysning af Bevægelserne for Prisniveauet? Den betyder, at Faren stadig er til Stede, og at Trykket paa Priserne stadig er haardt og ikke viser noget som